

Θ Η ΜΑΝΝΑ ΤΗΣ ΔΟΥΛΟΥΚΑΣ Θ

ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ

Είχανε πάει κ' οί πέντε τους στο θέατρο. Έπιθεώρηση παιζότανε, θά σκοτώνανε τη βραδιά τους. Και ἄ δὲ γελούσανε, θά χασμουριόντουσαν ὀπωσδήποτε. Κι αὐτὸ κέρδος.

Εἶχε ἀρχινήσει ἡ παράσταση ἄμα μπήκανε. Θροναίστηκανε στοὺς πίσω πάγκους. Οἱ δυὸ μεσόκοποι μπροστά. Ὁ τρίτος, νεώτερός τους, πίσω τους. Οἱ δυὸ οἱ ἄλλοι, οἱ πιὸ νέοι δὲ τῆς παρέας, παιδιά πὲς, πήγανε μπροστά, μπροστά, στὴν πρώτη θέση, νὰ δοῦνε, μαθὲς, καὶ νὰ ἰδωθοῦνε. Ἡ νιότη τὸ ἀπαιτεῖ.

Εἶπαμε, εἶχε ἀρχινήσει ἡ παράσταση. Πάνου στὴ σκηνὴ πέντ' ἔλη ξεγοφιασμένες, μισόγυμες, κανκανίζανε. Ἕνας κρεμανταλάς, μὲ μπογιαντισμένα μούτρα καὶ μὲ ξεθωριασμένη ξανθιά μπερούκα, σαχλολιγωνότανε θωρώντας λαίμαργα μὲ μονόκλ τὰ θραφερὰ καπούλια τους καὶ τὶς γάμπες τους τὶς γυμνές. Κι ὅταν ἄνοιγε τὸ στόμα του πέφτανε οἱ κουταμάρες καὶ οἱ σάχλες σωρὸ σὰν τὰ παραγινομένα βερύκοκα ἀπὸ τὸ κλαρί. Τί φταίει ὁ φτωχός! Ἄς ὄψεται ὁ συγγραφέας καὶ ὁ κόσμος ποὺ τὶς ἀνεχότανε.

Πλήξη καὶ χασμουρητό. Καὶ θά κρατοῦσε πολλὴν ὥρα; Ὁ Θεὸς καὶ ἡ ψυχὴ τους. Ἀκόμα στὴν πρώτη πράξη βρισκόμαστε! Νά, ὅμως ποὺ βγαίνει κ' ἓνα νούμερο τῆς προκοπῆς. Ὅχι στὴ σκηνή. Στὴν πλατεία, κάτου. Καὶ πίσω πίσω, στὸν ἀδειανὸ πάγκο, μπροστά ἀπὸ τοὺς δυὸ μεσόκοπους.

Μεσόκοπο καὶ τὸ νούμερο. Μιά πενηντάρρα ἀπάνου, ξεραγκιανή, μαυροφορεμένη, ἀσκημόγρια, Θε μου φύλαξε! Πῆρε ἓνα μαξιλαράκι, δὲν τῆς ἄρεσε, τᾶφισε, πῆρε ἄλλο, τὸ κοίταξε καλὰ καλὰ, τὸ ξέτασε, σὰ νᾶτανε νὰν τᾶγοράσει, κι ἀποφάσισε τέλος, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ, νὰν τὸ βάλει στὸν πάγκο καὶ νὰ καλυκαθίσει. Ἐπιτέλους.

— Νά, ὁ, τι μᾶς ἔλειπε! μουρμούρισε ὁ ἓνας μεσόκοπος στὸν ἄλλον, Ὁ ἀποπίσω, ὁ νεώτερός τους, χαμογέλασε.

— Μὲ γειά σου!...

Ἡ καινούρια ἡ γειτόνισσα ποῦ νοῦ γιὰ θέατρο! Μιά ματιὰ μόνο στὴ σκηνή, κ' ὕστερα ξεσβέγκωμα νὰ κοιτάει πίσω, νὰ ψάχνει μὲ τὰ μάτια τῆς σὰ νὰ ζητάει κανέναν, νὰ κουφαστενάξει.

— Σοῦ ρήχτηκε στὰ γιομάτα!.. μουρμούρισε πάλι ὁ μεσόκοπος στὸ σύντροφό του.

— Παράτα με! γρίλισε κείνος.

— Ὅλο σένα κοιτάζει... καὶ νά, θά σοῦ μιλήσει κιάλας!...

Κι ἀληθινά! Κάτι εἶπε, μὰ δὲν τᾶκούσανε.

— Δὲν σ'ἄλεγα; Τὸ πέτυχε πάλι τὸ κελεπούρι!..

Τέλειωσε ἡ πρώτη πράξη! δοξασμένος ὁ Θεός! Ἡοῦθνε κ' οἱ ἄλλοι δυὸ, οἱ νεώτεροι, ἀπὸ τοὺς μπροστι-

νοὺς πάγκους κ' εἶσαι συμπληρώθηκε ἡ παρέα. Κοιτάζανε κι αὐτοὶ τὴ γριά.

— Οὐ!... Τάκος!... τοὺς σιγόειπε μισοκλείνοντας τὸ ζερβὶ μάτι πονηρὰ ὁ πιὸ νιὸς ἀπ' ὅλους, μὰ κι ὁ πιὸ τσαχλίνης, ἓνας νιὸς ἴσαμε εἰκοσιδυὸ εἰκοστριῶ χρονῶνε, ποὺ παινεβότανε κιάλας πὼς γνώρισε καλὰ τὶς γυναῖκες, ἴσως γιὰτὶ ὡς τότε εἶχε στὸ ἐνεργητικὸ του ὄλο κ' εὐκόλες κατάχτησες:

— Μωρὲ τάκος!... ξανάειπε καὶ τὴ ζύγωσε. Τί γίνεσαι; Τί χαμπάρια;... Πῶς μοναχὴ σου;... Τί καίει ἡ κόρη σου;...

Καὶ στρογγυλοκάθισε κοντὰ τῆς.

— Γιατί, ξέρετε; εἶπε στοὺς ἄλλους. Ἐχει καὶ κόρη... Καὶ μάλιστα ἓνα κορίτσι ὁμορφο καὶ φρόνιμο, ποὺ δὲν ἔχει ταίρι... ψέματα; Δὲν εἶναι ὁμορφη ἡ Λουλούκα;

— Ὅσο γιὰ ὁμορφη, καλὰ τὰ λές, ταίρι δὲν ἔχει! Εἶπε κομπαστικά ἡ γριά. Μὰ γιὰ τὴ φρονιμάδα τῆς...

— Ἄν εἶτανε φρόνιμη, ἀναστέναζε, θᾶτανε μαζί μου ἀπόψε... Μὰ ποῦ μᾶζεμό;... Τὸ βραδάκι ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι, μούτε πὼς θαρθεῖ ἐδῶ, μὰ ποῦν' τῆνε!...

— Μὴ σὲ νοιάζει, ἀντίσκοψε ὁ ἓνας μεσόκοπος τῆς παρέας, ποὺ τοῦχανε δώσει τὸ παρατσούκλι Λιχουδῆς γιὰτὶ τοῦ παραρέσανε τὰ ξυνά, μὴ σὲ νοιάζει καὶ θᾶχει παρέα!... Μοναχὴ λὲς; νὰ γυρῆξει ἴσαμε τώρα;...

— Κ' εἶναι μεγάλη;... τὴ ρώτησε ἄλλος.

— Δεκατέσσαρ'ω χρονῶνε τὸ θεοσκοτωμένο, μὰ σοῦ-χει ρήξει ἓνα μπόι!... Γυναϊκᾶρα φαίνεται!...

— Τότε, ὀρισμένα, θᾶχει παρέα... Καὶ καλὴ μάλιστα!... ξανάειπε ξεκαρδισμένος ὁ Λιχουδῆς.

Ἀρχινάει ἡ δεύτερη πράξη. Ὅλοι στὴ θέση τους. Ἡ γειτόνισσα τοὺς τὴν ὁμορφηνε περισσότερο ἀπὸ τὴν πρώτη τὴν πράξη! αὐτοὶ τώρα εἶχανε μαζωχτεῖ κοντὰ τῆς. Τὴν τριγυρίσανε. Γιατὶ καὶ οἱ δυὸ, οἱ νέοι, δὲν πήγανε στὴ θέση τους. Τοὺς τράβηξε ἡ συντροφιά τῆς γειτόνισσας. Τὶς ὁμορφες τὶς βρίσκεις κι ἄλλο βράδι. Μὰ τέτιο ἓνα κελεπούρι ποὺ θὰν τὸ ξαναβρεῖς;

Καὶ δὸς του κουβεντολόγημα. Σιγὰ σιγὰ, ψιθυριστά. Μὰ καμιὰ φορὰ ξεγιόντουσαν κ' ἓνα σῆς... ποῦρχότανε ἀπὸ πολλὲς μεριές τοὺς ἔβαζε σὲ τάξη.

— Ἡ Λουλούκα!... Ναι, ἡ Λουλούκα!... Τᾶναθεματισμένο τὸ τρελλοκορίτσι, ποὺ μυαλὸ δὲν ἔχει στὸ κεφάλι του, σπειρὶ μυαλό... ἴσαμε δώδεκα χρονῶνε τὸ κρύβεις τὸ κορίτσι σου, τὸ ξουσιάζεις... Μὰ στὰ δεκατέσσαρα, γυναῖκα πιά, καὶ μὲ τέτιο μυαλό, ποῦ νὰν τὸ κάνεις ζάπι;... Δὲ σοῦ λέω... Σὰ γονιὸς κανεὶς κάνει τὸ χρέος του... Τὴν παραφυλᾶς... Τὴν παίρνεις τὸ κατόπι... Τὴν πᾶς καὶ στὴν Ἀστυνομία ἀκόμα... Κκι μῆγαρις δὲν τὴν πήγα καὶ στὴν Ἀστυνομία;... Καὶ στὸν κύρ Εἰσαγγελέα μάλιστα πήγα κι ἀναφέρθηκα... Μὰ τί νὰ σοῦ κάνει κι αὐτός;

— Πῆγες καὶ στὸν εἰσαγγελέα, καλέ;

— Πῆγα... μάλιστα, πῆγα... Κῦρ εἰσαγγελέα,

τὸ καὶ τό . . . Ἡ κόρη μου ἔχει ξεμουλιστεῖ μὲ τόν . . .
Τοὺς πῆρα τὸ κατόπι, τοὺς ἔπιασα . . . νά ! . . . σοῦ
τὴ φέρνω κιόλας ! . . . Τί νὰ τὴν κάνω ; μοῦ λέει . . .
Νὰ τὴν ξετάξεις, μαθές . . . Εἶναι ἢ δὲν εἶναι κορί-
τσι ; . . . Τὴν ξέταξε . . . Εἴτανε κί ρίτσι .

— Μόνο μιὰ φορά κορίτσι ; ἀντίσκοψε χαμογε-
λώντας ὁ Λιχουδῆς .

— Εἴτανε κορίτσι . . . μάλιστα . . . Μὰ τοὺς ξανά-
πιασα πάλι . . . Τὴν ξαναπῆγα στὸν εἰσαγγελέα . . .
Κύρ εἰσαγγελέα, σοῦ τὴν ἔφερα . . . Νὰ τὴν κάνω
τί ; . . . Νὰ τὴν ξαναξετάξεις . . . Μὰ τὴν ξέταξα καὶ
βρέθηκε κορίτσι . . . Τὸ ξέρω, καλὸς ὁ λόγος σου . . .
δίκιο ἔχεις . . . Εἴτανε κορίτσι τότε . . . Μὰ εἶναι καὶ
τώρα κορίτσι ; . . . Αἶ, μὲ ξεφορτώσου με κ' ἐσὺ κ' ἢ
κόρη σου ! . . . Καὶ μ' ἔδωξε . . . Ἔχουμε Δικαιο-
σύνη, μαθές ; Νὰ μὴ σοῦ προστατεύει τὸ παιδί σου ; . .
Καὶ σὲ ποιόνε θὰ πάω τώρα, παρακαλῶ ; Ποῦ θὰ
πάω νὰ βρῶ τὸ δικίό μου ; . . .

— Μὰ δὲν ἔχεις δικίο ! παρατήρησε ὁ Λιχουδῆς .
Ἄφισε τὸ κορίτσι νὰ τραβήξει τὸ δρόμο- του, νὰ ζή-
σει ὅπως θέλει . . . Μὲ ποιὸ δικαίωμα ἐσὺ τοῦ στέκε-
σαι μπροστά ; . . .

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα ; . . . Δὲ θάχεις παιδιὰ, κύ-
ριε, γιὰ νὰ μιλᾷς ἔτσι . . . Ἄν εἶχες παιδιὰ, θὰ τὸ-
ξερεις τὸ δικαίωμα . . .

— Ἔχει δίκιο τοῦ λόγου της ! . . . παρατήρησαν
οἱ ἄλλοι κοροῖδευτικά .

— Δίκιο καὶ παραδίκιο, βέβαια ! . . . Καὶ μήπως
δὲν εἶχα δικίο ὅταν τῆς ἔλεγα νὰ κάτσει δῶ ; . . . Μὰ
ποῦ νὰ μ' ἀκούσει . . . Ὁ γονιὸς γιὰ τὸ παιδί δὲν
ἔχει ποτὲ δικίο, δὲν ξεῖει τί λέει . . . Βρέ, κάτσε, Λου-
λούκα μου, κάτσε παιδί μου ! . . . Ὁχι, δὲν κάθου-
μαι . . . θέλω καὶ γὼ νούμερο ! . . . Βρέ παιδί, μὴ
βιάζεσαι, θάρθει τὸ νούμερο σιγὰ σιγὰ . . . Τώρα κά-
τσε στὸ κόρο . . . Χί ! χί ! χί ! . . . Εἶσαι στὰ καλά σου,
μάννα ; Νὰ κάτσω ἐγὼ στὸ κόρο καὶ νὰ βγαίνει αὐτὴ
ἢ στραβοπόδα νὰ παίζει νούμερα καὶ νὰ χειροκροτιέ-
ται ; . . . ὄχι, δὲν τὸ σηκώνω αὐτό . . . μὴν τὸ λές . . .
Κ' ἔφυγε ἢ θεοσκοτωμένη . . . Παράτησε τὸ θέατρο
καὶ τὶς τέσσερις δραχμὲς ποῦ παιρνε κάθε βράδι καὶ
πάει νὰ . . .

— Καὶ πάει νὰ βρεῖ περισσότερα ! . . . Καλὰ ἔκανε
τὸ κορίτσι . . . Φρόνιμα φέρθηκε ! . . . παρατήρησε εἰς
ἀπὸ τὴν παρέα .

Εἶχανε μισοβραθεῖ κιόλας. Αὐτὴ ἢ φλναρία, πά-
νου στὸ ἴδιο θέμα, ἀρχίνησε νὰν τοὺς κουράζει, καὶ
σιγὰ σιγὰ τραβηχτήκανε ἀπὸ κοντά της καὶ ἀρχίνησαν
νὰ προσέχουνε στὴν παράσταση. Μὰ αὐτὴ, τίποτε !
Τὴ δουλιὰ της. Τοὺς ζύγωσε .

— Νά, μ' αὐτὸ τὸ κόρο ἔβγαινε ἢ Λουλούκα ! . . .
Καὶ νὰ βλέπετε τὴ γαμπίτσα της . . . Οὐ ! ζάχαρη ! . . .
Καὶ κορμὶ θρεμένο . . . Φαινότανε δὰ κι ὄλο κάτου ἀπὸ
τὸ τουλένιο φουστανάκι ποῦ μοῦ φοροῦσε τὸ ἀχαί-
ρευτο . Ἄχ, γιατί νὰ φύγει ! . . .

Δὲν τῆς ἀπαντήσανε. Τί τὴν πείραξε ; Οὔτε τοὺς
πρόσεχε ἂν τὴ λογαριάζουν ἢ ὄχι. Αὐτὴ νὰ μιλάει ἢ-
θελε γιὰ τὴ Λουλούκα της. Καὶ ὀλοένα μιλοῦσε, κι
ὀλοένα γύριζε καὶ κοίταζε τὴν ὀξώτορτα μήπως καὶ
φανεῖ. Καὶ ὀλοένα κουφαναστέναζε. Ἡ ἄμοιρη .

— Εἶναι τρελλή ! . . . παρατήρησε ὁ Λιχουδῆς .

— Εἶναι μάννα ! . . . πρόσθεσε ὁ πιὸ γέρος τῆς πα-
ρεάς στοχαστικά .

21.6.915

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

Ο Ο ΕΡΙΝΥΕΣ Ο Ο

Στὸ κρεββάτι μου τὸ κρῦο κ' ἔρμιο γῦρο,
ἀπ' τὰ μάτια μου τὸν ὕπνο ὡς διώχνει ἢ Τύψη,
χορὸ στήνουνε καὶ σιωπηλὲς γυρίζουν .
οἱ βασιλίσσες κ' οἱ μάϊσσοι τῆς Ἀγάπης .
Ὅσων ἄστραψε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου
ἢ θεότητα καὶ ἰάσχοπά μου νιάτα
δὲν τοὺς ἔκαψα στὸ πέραςμα λιβάνι,
χορὸ στήνουνε γῦρο στὸ κρῦο κρεββάτι .
Κι ὅσα ἀνθίσουνε φιλιὰ ἔρμα σὲ ἔρμα χεῖλια
καὶ δὲν τρύγησα τὴ σιάλα τοῦ μελιοῦ τους,
ξφυλλίζονται, τριαντίφυλλα πλημμύρα,
καὶ τὸ κῦμα τους, ὀργὴ Θεοῦ, μὲ πνίγει .
Κι ὅσοι ἀφρόκρονοι βυζιῶνε τρικυμίσαν
καὶ δὲν ἔσκυψι τὸ χνύδι τους νὰ πάρω,
τώρα στέκονται ῥοδόλευκες φαβέρρες,
πέτρος γίνονται καὶ μὲ πετροβλοῦνε .
Κι ὅσα λάμπανε μαλλιά, μαλλάκια μαῦρα,
οὐρανόσταλη νυχτιά, καὶ τὴν καρδιά μου
δὲν τὴ σύντριψα, σκόνη χυρσὴ νὰ γίνη
καὶ νὰ σκορπιστῇ γιὰ νὰ τὰστρουστολίση,
κουλουριάζονται τριγῦρο στὸ λαιμὸ μου
καὶ μὲ σφίγγουνε καὶ τὴν πνοὴ μοῦ παίρνουν
καὶ μὲ πνίγουνε, τάνεξιλέωτα φιδία .

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Γνωστοποιεῖ ἔτι

Προκειμένου τὴν 25 λήγοντες μηνὸς Ἰουνίου νὰ ἐκ-
τελεσθῇ βολὴ πυροβολικῆ παρὰ τοῦ βου πυροβολικῆ
πεδινῆ Συντάγματος, ἣτις θέλει διαρκέσει μέχρι τέλους
τοῦ μηνὸς τούτου ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι τῆς μεσημβρίας
ἐκάστης ἡμέρας, ἢ επικίνδυνος ζώνη ὀρίζεται πρὸς ἀνα-
τολάς μὲν ὑπὸ τῶν κλιτύων τοῦ Ὑμηττοῦ πρὸς ΒΔ. ὑπὸ
τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ νοσοκομείου Παίδων πρὸς Ἀ-
γιον Ἰωάννην Κυνηγόν, καὶ ὑπὸ τοῦ τμήματος τῆς ὁδοῦ
Παπαδιαμαντοπούλου τοῦ περιλαμβανομένου μεταξὺ
τοῦ Στρατῶνος τοῦ τάγματος αὐτοκινήτων καὶ τοῦ νο-
σοκομείου Παίδων, πρὸς ΝΔ. καὶ πρὸς νότον ἀπὸ τῆς κο-
ρυφωγραμμῆς τῆς διηκούσης ἀπὸ τοῦ Στρατῶνος τοῦ
Τάγματος τῶν αὐτοκινήτων μέχρι Καισαριανῆς. Τῆς
ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ Πολυγώνου Πυροβολικῆ εἰς
Καισαριανὴν μενοῦσης ἐλευθέρως διὰ τὴν κυκλοφορίαν .

Ἐν Ἀθήναις τῆ 23 Ἰουνίου 1915

Ὁ δήμαρχος Ἀθηῶν

(ὀπογρ.) ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ